

Arrest

**nr. 161 443 van 4 februari 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, geboren te Dakar op (...) 1973.

Op 9 september 2005 treedt verzoeker te Kortrijk in het huwelijk met een Belgische onderdaan, mevrouw C.C.

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 4 april 2011.

Op 25 mei 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 4 mei 2014.

Bij vonnis van 16 januari 2012 van de correctionele rechtbank te Kortrijk werd verzoeker veroordeeld tot 4 maanden gevangenisstraf voor inbreuken op de drugwetgeving.

Bij vonnis van 16 oktober 2012 van de correctionele rechtbank te Kortrijk werd verzoeker veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf voor diefstal met geweld.

Bij vonnis van 5 maart 2013 van de correctionele rechtbank te Kortrijk werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor inbreuken op de drugwetgeving.

Uit een vonnis van het vreedegerecht van het eerste kanton Kortrijk van 29 mei 2013 blijkt dat verzoeker inmiddels een nieuwe relatie had met mevrouw E.G, van Belgische nationaliteit. Na beëindiging van deze relatie bleef verzoeker nog enige tijd in haar appartement wonen, als huurder. Het vonnis betreft een huurgeschil.

De echtscheiding van verzoeker met C.C. werd uitgesproken op 24 oktober 2013.

Verzoeker maakte ook veelvuldig het voorwerp uit van een PV, dit zowel in 2005, 2006, 2007, 2008, 2010, 2011, 2012, 2013 en 2014.

Verzoeker werd in 2011, 2012 en 2013 ook opgesloten in de gevangenis, al dan niet onder aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter dan wel in uitvoering van de veroordeling.

Op 5 mei 2014 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd.

Op 5 augustus 2014 werd verzoeker betrapt op een winkeldiefstal.

Op 5 augustus 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 19 augustus 2014 beslist de gemachtigde dat verzoeker kon worden vrijgesteld.

De beslissingen van 5 augustus 2014 werden ingetrokken.

Uit e-mailverkeer tussen de sociale dienst van de jeugdrechtbank te Kortrijk en de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 september 2014 blijkt dat M.G. en C.G, Belgische minderjarige kinderen van verzoekers partner E.G, geplaatst zijn door de jeugdrechter te Kortrijk en dat verzoeker deze kinderen (nog) niet erkend heeft.

Op 22 april 2015 vraagt verzoeker om terug in zijn voorgaande administratieve toestand geplaatst te worden. Zijn partner E.G. meldt zich mee aan bij het loket en verklaart dat verzoeker terug bij haar kan wonen.

Op 24 juni 2015 wordt beslist dat geen gunstig gevolg kan gegeven worden aan verzoekers vraag.

Op 24 juni 2015 wordt tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoeker.

Deze beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 juli 2015.

Op 8 augustus 2015 besliste de gemachtigde tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing heeft verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, die verworpen werd bij arrest nr. 151 045 van 20 augustus 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze beslissing wordt tevens aangevochten middels een beroep tot nietigverklaring gekend onder het rolnummer 176 800.

Op 8 augustus 2015 nam de gemachtigde een beslissing tot inreisverbod van 8 jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: N.

voornaam: I.

geboortedatum: 12.12.1973

geboorteplaats: Dakar

nationaliteit: Senegal

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 8/8/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015. Het is daarom dat een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

- De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 16/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd betrokkene eveneens door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd betrokkene opnieuw door de Correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving.

Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel

om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)”

Op 10 augustus 2015 wordt verzoeker gehoord in het gesloten centrum. Hij maakt melding van zijn twaalfjarige dochter uit zijn vroeger huwelijk en van zijn twee nog jongere dochters die bij zijn vriendin wonen.

2. Over de ontvankelijkheid

Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de volgende schendingen op:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 8 (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 7 (eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009; schending van het proportionaliteitsbeginsel; schending van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht;

-In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: (...)Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in de gelegenheid was om haar situatie uit te leggen in het bijzonder dat zij na haar echtscheiding met de Belgische E.G. samenwoont en dat zij samen twee minderjarige kinderen: M. (3 jaar) en C. (anderhalf jaar) hebben. Verwerende partij houdt evenmin rekening met het minderjarig kindje A. (11 jaar) uit het voorgaande huwelijk van verzoekende partij. De kinderen zijn minderjarig en hebben de Belgische nationaliteit en de moeders zijn eveneens Belgische burgers. Zij zijn niet geboren in de betrachting om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt kennelijk dat naast de losse vermelding van het motief dat artikel 8 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd niet werd onderzocht. Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt. Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belaisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om mee te delen dat zij drie minderjarige Belgische kinderen heeft die recht hebben op een aanwezige vader en met wie verzoekende partij recht heeft op een gedeeld familie- en gezinsleven (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover). Indien zij verzoekende partij had gehoord dan had zij het bestaan van de drie minderjarige Belgische kinderen gekend in de beoordeling

van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd mee in rekening moeten nemen en had zij zich niet kunnen beperken tot de vaststelling dat de echtscheiding een einde stelt aan het gezinsleven waardoor het motief op grond van het voormelde artikel 8 niet kwalificeert als afdoende motief. De reikwijdte van de rechten in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en het beschermingsniveau ervan zijn minstens even ruim als deze verleent door analoge bepalingen in het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd (artt. 52 en 53 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000). Het recht op familieleven vooronderstelt bloedverwantschap en samenleving (EU Network of Indépendant Experts on Fundamental Rights, Commentary of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, juni 2006, <http://infoportal.fra.europa.eu>, p. 86) waaraan verzoekende partij in casu voldoet: hij heeft een bloedverwantschap met de drie voormelde kinderen (zie stuk nr. 4) een behield na echtscheiding bezoekrecht (echtscheidingsvonnis waarnaar verwerende partij verwijst) evenals woonde hij feitelijk samen met zijn twee kinderen Maguette en Cathérine en hun moeder Emilie Ghyselen op het adres Minister Tacklaan 15 te Kortrijk (zie stuk nr. 5). Het recht op familie- en gezinsleven is in tegenstelling tot het motief in casu van de bestreden beslissing niet beperkt tot een huwelijksrelatie maar behelst ook feitelijk familiebanden buiten het huwelijk (EHRM 26 mei 1994, Appl. No. 16969/90, Keegan vs. Ierland, § 43). Het delen van elkaars aanwezigheid van ouder en kind is een constitutioneel element van het recht op familie- en gezinsleven (EU Network of Indépendant Experts on Fundamental Rights, ibidem, juni 2006, p. 87) en de maatregel in toepassing van artikel 8(2) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd die de ouder en het kind uiteenhalen kan alleen dan wanneer zij wordt genomen als proportionele in het belang van het kind (EHRM 12 juli 2001, Appl. No. 25702/94, K. en T. vs. Finland; EU Network of Indépendant Experts on Fundamental Rights, ibidem, juni 2006, p. 87). Het recht op familie- en gezinsleven overleeft de echtscheiding (EHRM 25 januari 2000, Appl. No. 31679/96, Ignaccolo-Zenide vs. Roemenië, § 113). In casu toont verwerende partij niet aan dat het uiteenhalen van de ouder en het kind proportioneel in het belang van het kind is integendeel verwerende partij zegt hier niets over terwijl dit de toepassingsvoorwaarde van artikel 8(2) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd uitmaakt. Een inreisverbod voor een periode van 8 jaar maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om zijn dochter A. (11 jaar) volwassen te zien worden. Haar overige twee kinderen zullen haar zelfs niet meer herinneren wanneer de termijn van 8 jaar afloopt omdat M. (3 jaar) en C. (anderhalf jaar) daarvoor heden nog te jong zijn.

De bestreden beslissing ontnemt onbetwistbaar aan verzoekende partij haar recht op een familie- en gezinsleven. De beslissing is disproportioneel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel Schending van de hoorplicht en schending van artikelen 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en de 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. In de context is de vaststelling dat verzoekende partij een reeks proces-verbalen van de politie op haar naam heeft staan irrelevant omdat er in zaken geen veroordeling is en tot dan het rechtsbeginsel van onschuld tot tegen bewijs geldt. Deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en zelfs ontoelaatbaar. De vaststelling dat verzoekende partij driemaal werd veroordeeld is eveneens irrelevant. Verzoekende partij heeft in zaken haar straf uitgevoerd en daarmee haar schuld aan de maatschappij betaald. Ook deze vaststelling is daarom geen draagkrachtig motief en is bij toepassing van het rechtsbeginsel non bis in idem zelfs ontoelaatbaar. Evenmin is de vaststelling dat verzoekende partij geen gevolg aan eerder bevelen om het grondgebied te verlaten zou hebben gegeven ernstig omdat deze beslissingen evenmin een onderzoek voerden naar het recht op familie- en gezinsleven van verzoekende partij als aanwezige vader van haar drie minderjarige Belgische kinderen. Het motief dient te worden verworpen. Deze en andere feitelijke vaststellingen tonen aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en daarom de bestreden beslissing niet kunnen schragen. De motieven zijn daarom niet afdoende en niet draagkrachtig. Schending van de motiveringsplicht. Verwerende partij handelt bij gebrek aan onderzoek onzorgvuldig terwijl zij over voldoende middelen beschikt om dit concreet na te gaan (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 91; G. De Baere, wThe Court of Justice of the EU as a European and International Asylum Court", augustus 2013, https://qhum.kuleuven.be/ergs/publications/working_papers/new_sériés/wp111-1207wp118-de-baere.pdf). Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd".

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, het proportionaliteitsbeginsel, de hoorplicht, de zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij houdt voor dat de hoorplicht geschonden is; was zij gehoord geweest alvorens de beslissing haar betekend was, dan had zij kunnen uitleggen dat zij samenwoont met een Belgische vrouw en met haar 2 kinderen heeft, en dat zij tevens een dochter heeft uit een voorgaand huwelijk. De kinderen zijn minderjarig en hebben de Belgische nationaliteit, net als de moeders. Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich beroept op de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, doch de hoorplicht in casu niet geldt. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel dient de gemachtigde van de staatssecretaris na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens tót zijn beslissing te komen. Hierbij moet de vreemdeling de mogelijkheid hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekende partij toont niet aan dat zulks niet het geval zou zijn. Het stond verzoekende partij vrij zich op de elementen die de gemachtigde hadden moeten verhinderen de bestreden beslissing te nemen, te beroepen, zo bv. nadat zij in 2014 werd opgesloten in de gevangenis, of n.a.v. het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2015, haar betekend op 01.07.2015 (samen met de weigeringsbeslissing om haar opnieuw in te schrijven). Zie ook: "In casu dient te worden gewezen dat aan de verzoekster reeds op 6 december 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Ook dit bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Aan de verzoekster werd toen een termijn van 7 dagen toegekend voor vrijwillig vertrek. De thans bestreden verwijderingsmaatregel werd getroffen op 10 februari 2015, dit is dus ruimschoots na het verstrijken van de verleende termijn voor vrijwillig vertrek. De verzoekster heeft tegen dit terugkeerbesluit geen enkel rechtsmiddel aangewend. Overeenkomstig artikel 8.1. van de Terugkeerrichtlijn moet de Belgische Staat dan ook de nodige maatregelen nemen om het terugkeerbesluit uit te voeren. In die optiek en in de gegeven omstandigheden is het horen van de verzoekster, die heeft berust in een eerder terugkeerbesluit en die de verleende termijn voor vrijwillig vertrek heeft overschreden zonder op enig ogenblik om welke reden dan ook te verzoeken om een verlenging van deze termijn en zonder nadien enige verblijfsaanvraag in te dienen, op het eerste gezicht slechts zinvol indien de verzoekster kan aantonen dat er zich in de tussentijd relevante omstandigheden hebben voorgedaan die de Belgische staat er alsnog van zouden moeten weerhouden om de terugkeer van de verzoekster ten uitvoer te leggen." (R.v.V. nr. 138 871 dd. 19.02.2015, www.rvv-ccce.be). Evenmin heeft zij zich op beweerdelijk relevante elementen beroepen toen zij gehoord werd door de politie op 08.08.2015, vooraleer de bestreden beslissing haar betekend werd. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoekende partij ook geen enkele verblijfsaanvraag in functie van deze kinderen of van de beweerde partner heeft ingediend. Verzoekende partij maakt zelfs niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk contacten onderhoudt met deze kinderen. Het administratief dossier bevat immers stukken van september 2014 waaruit blijkt dat de 2 jongste kinderen door de jeugdrechter geplaatst werden in een instelling. In haar verzoekschrift tot nietigverklaring beperkt verzoekende partij zich evenwel tot een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van 2 kinderen met zijn 'vriendin' en 1 kind uit zijn gestrand huwelijk, zonder zelfs voor te houden dat er contacten zijn. Het horen van de betrokkene geldt niet onverkort als verplichting, doch heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. In casu toont verzoekende partij dit niet aan. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er dienomtrent ook terecht op dat verzoekende partij meermaals de openbare orde geschonden heeft, en uit de feitelijke gegevens van het dossier een ernstige bedreiging voor de openbare orde te weerhouden valt. Het stond verzoekende partij alleszins vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken. Verzoekende partij hiertoe ruimschoots de mogelijkheid gehad, temeer zij in het verleden reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een opsluiting m.o.o. gedwongen terugleiding, en haar ook na in 2015 nog bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder kan enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een vage en ongestaafde verwijzing naar een

samenwoont met een vriendin (die in 2013 een procédure tot uithuiszetting bij de Vrederechter gevoerd heeft tegen verzoekende partij, die ook in 2014 haar ex-vriendin was en 'zorgde voor de schrapping', en waarvan enkel blijkt dat ze hem in april 2015 terug bij haar wilde laten wonen (hetgeen ook in het verleden gebeurd was als tijdelijke oplossing tot hij iets anders had, cf. politieverlag dd. 21.02.2014) en de aanwezigheid van Belgische kinderen, waarvan hij niet eens aannemelijk maakt noch zelfs voorhoudt dat hij met deze kinderen contacten heeft. Terwijl uit de bespreking hieronder ook blijkt dat er geen schending van artikel 8 EVRM (of artikel 7 Handvest) kan worden aangenomen. Verzoekende partij brengt dan ook geen informatie aan die zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan geen schending van het hoorrecht worden weerhouden. De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht de bestreden beslissing heeft genomen. Inzake de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM (en artikel 7 Handvest), laat verweerder het volgende gelden.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM. "Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tót zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling: en zijn familie. " (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010) "Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. " (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013) De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Verzoekende partij heeft zich niet beroepen op de vermeende relatie met de vriendin, dan wel op de kinderen, en voorgehouden dat er sprake was van een gezinsleven met hen. Ook in haar verzoekschrift beperkt verzoekende partij zich tót vage en summiere beschouwingen als zou zij samenwonen met de vriendin en een verwijzing naar het bestaan van de kinderen, doch maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven. Het louter samenwonen, in zoverre zulks het geval zou zijn, hetgeen alleszins niet blijkt, impliceert niet dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Artikel 8 EVRM beschermt alleen bestaande gezinsrelaties en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen.

Terwijl inzake de kinderen evenmin wordt aangetoond dat er een gezinsleven met deze drie kinderen bestaat. Verzoekende partij houdt voor samen te wonen met de moeder en de jongste twee kinderen, doch heeft dit niet ingeroepen noch aangetoond vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, en maakt dit ook in haar verzoekschrift niet aannemelijk op basis van objectieve gegevens. Zij vermeldt niets over de plaatsing van de kinderen in 2014 (alleszins tot 09.2014), noch over het gegeven dat de ex-vriendin haar in het verleden soms ook terug in huis liet, als tussenoplossing (cf. politieverlag van 02.2014). Zie ook: "Verzoekende partij benadrukt dat haar twee kinderen de Belgische nationaliteit hebben, maar brengt geen gegeven aan dat toelaat vast te stellen dat zij heden effectief een gezin vormt met haar kinderen of nog een relatie, in de zin van artikel 8 van het EVRM, met hen onderhoudt. De Raad stelt tevens vast dat verzoekende partij in het verleden meermaals verzocht om haar verblijfstoestand "te regulariseren" en zij hierbij niet verwees naar het feit dat haar kinderen in België verbleven. zodat er ook uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier geen bewijs van het bestaan van een door artikel 8 van het EVRM beschermde band met haar kinderen kan afgeleid worden. " (R.v. V. nr. 77174 van 13 maart 2012) Terwijl zij inzake het jongste kind slechts verwijst naar het bestaan van dit kind en een bezoekerrecht dat zou zijn toegestaan in het echtscheidingsvonnis van

24.10.2013 (hetgeen op zich vermoedelijk niet correct is, nu de echtscheiding werd uitgesproken door een andere rechter dan deze die maatregelen ivm de kinderen uitspreekt) en niet aantoonbaar dat er zelfs maar enig contact met dit kind was. Zie ook: "De Raad wijst in dit verband nog op de rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk)." (R.v.v. nr. 130.042 dd. 24.09.2014) Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De verweerder laat verder gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). "Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011) In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij voert dit zelfs niet aan. "In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015) Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Evenmin toont zij aan dat de kinderen haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de kinderen desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kinderen en het voorgehouden gezinsleven met hen verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013). Geenszins verhindert de bestreden beslissing verzoekende partij om haar kinderen te zien opgroeien; zij toont niet aan dat er geen communicatie mogelijk blijft. Het gegeven dat haar een inreisverbod werd betekend, is overigens te wijten aan de eigen houding van verzoekende partij, die volhardt in illegaal verblijf en geen gevolg geeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is hier zelf voor verantwoordelijk. Zie ook: "Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt voor het verderzetten van een gezinsleven en zij een 68-jarige alleenstaande vrouw is, dient erop te worden gewezen dat aan verzoekster reeds op 28 juni 2010 en op 21 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoekster nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorige bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de voortzetting van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten." (R.v.V. nr. 104.905 d.d. 13.06.2013) Terwijl het verzoekende partij vrij staat om, in zoverre zij meent dat zij aan de voorwaarden voldoet, gebruik te maken van de in de wet voorziene mogelijkheid om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te vragen (zie artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat hier volkomen aan voorbij. Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van

verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tót een verblijf op het Belgisch grondgebied. Verweerder wijst er dienomtrent nog op dat verzoekende partij reeds geruime tijd illegaal in het Rijk verblijft, en ook aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg heeft gegeven. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061,28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007). Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar beweerd partner en kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007). De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin kan een schending van het evenredigheidsbeginsel worden aangenomen. verzoekende partij gaat voorbij aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, die zij onbesproken laat. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de verwijzing naar een reeks proces-verbalen irrelevant is, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet in die zin gemotiveerd werd. Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, uiteraard vermag te verwijzen naar het gegeven dat verzoekende partij een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft nageleefd. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Tot slot laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM kan weerhouden. Artikel 8 EVRM bevat immers geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk

artikel 74/14, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker op 16/01/2012 een veroordeling heeft opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, op 16/10/2012 werd verzoeker eveneens door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 werd verzoeker opnieuw door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving. Er wordt op gewezen dat verzoeker op 25/05/2009 in het bezit werd gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw, dat op 24/10/2013 de echtscheiding werd uitgesproken (vonnis rechtbank van 1ste aanleg), dat verzoeker op 22/04/2015 vroeg om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst, dat dit op 24/06/2015 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen, dat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Wat betreft de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015, dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat verzoeker op 16/01/2012 een veroordeling heeft opgelopen van 4 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Kortrijk voor inbreuken op de drugswetgeving, dat verzoeker op 16/10/2012 eveneens door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal met geweld en op 05/03/2013 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker op 25/05/2009 in het bezit gesteld werd van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw, dat verzoeker op 24/10/2013 echter uit de echt gescheiden is (vonnis rechtbank van 1ste aanleg), dat hij op 22/04/2015 vroeg om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst, dat dit werd geweigerd op 24/06/2015 met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen, dat wordt geconcludeerd dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2015, dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist het motief inzake artikel 8 van het EVRM. Indien verzoeker was gehoord, dan was de verwerende partij op de hoogte geweest van de 3 minderjarige Belgische kinderen van verzoeker en had zij het bestaan van deze kinderen mee kunnen betrekken in de afweging inzake artikel 8 van het EVRM.

In dit verband wordt eerst de schending van het hoorrecht en van artikel 8 van het EVRM onderzocht.

Verzoeker betwist tevens het motief inzake de pv's, inzake de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen en meent dat het *non bis in idem* beginsel geschonden is. In dit verband wordt tevens verwezen naar de bespreking onder punt 3.3.5. van dit arrest.

3.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, wordt het volgende opgemerkt.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (*cf.* RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoeker wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd op grond van het feit dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Dergelijke maatregel is onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide onder punt 1.2 vermelde cumulatieve voorwaarden is voldaan derwijze dat het de verweerder toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat en de gronden waarop jegens hem een inreisverbod wordt overwogen, hem de gelegenheid te bieden zijn standpunt hieromtrent te laten kennen en hem toe te laten om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, en dit onafhankelijk van enig verzoek vanwege de verzoeker daartoe (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan de beslissing van 8 augustus 2015 waarbij hem een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, in de mogelijkheid werd gesteld om zijn standpunt uiteen te zetten omtrent het opleggen van en de duur van dit inreisverbod.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van acht jaar. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker geeft immers aan dat hij informatie had kunnen verschaffen over het feit dat hij na zijn echtscheiding samenwoont met zijn Belgische vriendin, dat zij samen twee minderjarige kinderen hebben en dat hij een Belgisch minderjarig kind heeft uit zijn voorgaande huwelijk, op basis van het echtscheidingsvonnis heeft hij bezoekrecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het huwelijk van verzoeker, van zijn echtscheiding en van het echtscheidingsvonnis. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat, was hij gehoord over zijn vroeger huwelijk en het kind dat daaruit geboren is, deze informatie van invloed had kunnen zijn op het opleggen van of de duur van het jegens hem getroffen inreisverbod: de verwerende partij was er immers reeds van op de hoogte en heeft desondanks toch de bestreden beslissing genomen. Waar verzoeker verwijst naar zijn huidige partner en twee minderjarige gemeenschappelijke kinderen, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij ook hiervan op de hoogte was (zie e-mail van 3 september 2014 tussen de sociale dienst van de jeugdrechtbank te Kortrijk en de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit blijkt dat M.G. en C.G. de Belgische minderjarige kinderen van verzoekers partner E.G. geplaatst zijn door de

jeugdrechter te Kortrijk en dat verzoeker deze kinderen (nog) niet erkend heeft), en dat zowel uit deze e-mail in het dossier als uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kinderen (nog) niet erkend heeft. Bijgevolg dient ook hier te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze informatie van invloed had kunnen zijn op het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod of de duur ervan: de verwerende partij was er reeds van op de hoogte en verzoeker is juridisch (nog) niet de vader van de twee kinderen.

In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Dit onderdeel van het enig middel kan niet tot vernietiging leiden.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is (Hierbij) moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste

standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verwijst in het middel naar zijn minderjarig Belgisch kind uit zijn vroeger huwelijk, bij wie hij bezoekrecht heeft, en naar twee minderjarige Belgische kinderen uit zijn huidige relatie. Tevens merkt hij op dat de duur van het inreisverbod, namelijk acht jaar, meebrengt dat hij zijn oudste dochter niet volwassen zal zien worden en dat zijn twee jongste kinderen zich hem niet zullen herinneren omdat ze nu nog te jong zijn.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker een twaalfjarige dochter heeft uit zijn voorbije huwelijk, dat hij een nieuwe relatie heeft met een Belgische partner en dat deze partner twee dochters heeft waarvan verzoeker de vader zou zijn maar hij heeft deze kinderen (nog) niet erkend.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Er wordt *in casu* niet uitgesloten dat verzoeker een gezinsleven en een privéleven heeft in België.

Aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezins- en privéleven verder te zetten in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker vanuit het buitenland de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum kan aanvragen met het oog op eventuele gezinshereniging met zijn dochters in België.

Volledigheidshalve wordt hieraan het volgende toegevoegd. Verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan maar op 24 oktober 2013 werd de echtscheiding uitgesproken en op 5 mei 2014 werd hij afgevoerd van ambtswege. Een verzoek om terug in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst, werd geweigerd. In de mate waarin zou kunnen worden aangenomen (gezien het vroegere legale verblijf van verzoeker) dat er een inmenging is in zijn gezins- en privéleven, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. In de bestreden beslissing wordt er duidelijk op gewezen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, dat hij twee maal correctioneel werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving en eenmaal wegens diefstal met geweld. Het is niet kennelijk onredelijk en het getuigt niet van een disproportionaliteit dat de verwerende partij de veroordelingen van verzoeker, zijn gedrag en de schending van de openbare orde, zwaarder laat doorwegen dan de inmiddels opgebouwde integratie en het gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt over artikel 8 van het EVRM gemotiveerd:

“Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

en

“Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Zoals reeds gesteld in punt 3.3.3. van dit arrest, betwist verzoeker dit motief. Hij stelt dat indien hij was gehoord, de verwerende partij op de hoogte was geweest van zijn drie minderjarige Belgische kinderen en zij deze kinderen mee had kunnen betrekken in de afweging inzake artikel 8 van het EVRM en inzake de duur van het inreisverbod.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van de drie minderjarige kinderen van verzoeker. Wat de twee jongste minderjarige kinderen betreft, wordt opgemerkt dat verzoeker deze (nog) niet erkend heeft, zodat hij niet de juridische vader is. In een synthesesnota/verwijdering van de Dienst vreemdelingenzaken van 29 juni 2015, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt in dit verband het volgende vermeld:

“Betrokkene werd op 25/05/2009 in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 04/05/2014 op basis van een huwelijk met een Belgische vrouw. Op 24/10/2013 is betrokkene echter uit de echt gescheiden (vonnis Rechtbank van 1ste Aanleg). Op 22/04/2015 vroeg betrokkene om opnieuw in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst. Dit werd echter op 24/06/2015 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen), hem betekend op 01/07/2015 aangezien betrokkene geen bewijzen van continue aanwezigheid sinds vervallen kaart kon voorleggen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Senegal geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

en

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Er kan *in casu* niet worden aangenomen dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM zoals die voorkomt in de bestreden beslissing en zoals die blijkt uit de stukken van het dossier (synthesesnota), onvoldoende zou zijn. Er werd enerzijds rekening gehouden met de familiale situatie van verzoeker, maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, en anderzijds werd geoordeeld dat de redenen van openbare orde de doorslag gaven. Zoals hierboven reeds gesteld is dit niet kennelijk onredelijk en steunt de feitenvinding in dit verband op de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker betwist tevens het motief inzake de pv's, verzoeker meent dat de verwijzing naar de processen-verbaal irrelevant is omdat er in deze zaken geen veroordeling is en omdat het beginsel van onschuld geldt. Ook de vermelding van de drie veroordelingen van verzoeker is volgens hem irrelevant, omdat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten en omdat het beginsel "*non bis in idem*" geldt.

In dit verband wordt opgemerkt dat er in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar pv's, zodat dit onderdeel van het middel, met verwijzing naar het vermoeden van onschuld, feitelijke grondslag mist.

Inzake de veroordelingen wordt opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is om rekening te houden met eerdere veroordelingen om tot een gevaar voor de openbare orde of de veiligheid te besluiten (RvS 19 juli 2012, nr. 220.337). De omstandigheid dat verzoeker zijn straffen heeft uitgezeten, verhindert niet dat met de vroegere veroordelingen rekening wordt gehouden en dat de gemachtigde deze vermeldt in de bestreden beslissing. Dit brengt niet mee dat verzoeker twee maal gestraft wordt voor dezelfde feiten, enkel dat de gemachtigde rekening houdt met het gedrag van verzoeker, onder meer in het recente verleden, om op basis hiervan op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen.

Waar verzoeker ten slotte kritiek uit op het motief dat hij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt opgemerkt dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, waarop het bestreden inreisverbod onder meer steunt, vereist dat, om een inreisverbod te kunnen uitvoeren, een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus verplicht melding te maken van dit feit in de bestreden beslissing. De opmerking van verzoeker dat deze vermelding irrelevant is, gaat dus niet op.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs

afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.3.7. Wat de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, geldt dat dit beginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding, zoals hierboven wordt weergegeven. Dienvolgens maakt hij een schending van de zorgvuldigheidsplicht geenszins aannemelijk.

3.3.8. De schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET